

عنوان مقاله:

الزامات عقد ودیعه در قانون مدنی

محل انتشار:

چهارمین همایش ملی حقوق ارزیابی کارآمدی قانون در نظام جمهوری اسلامی ایران (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسنده:

تورج سربازگزی - دانشجوی کارشناسی ارشد گروه حقوق خصوصی، واحد میبد، دانشگاه آزاد اسلامی، میبد، ایران.

خلاصه مقاله:

امروزه یکی از عقود که در سطح جامعه به صور مختلف مورد استفاده قرار می گیرد، عقد ودیعه است. قانون مدنی در مواد 607 به بعد، به تعریف این عقد و تبیین احکام و آثار آن پرداخته است. واژه ی ودیعه به معنای امانت و سپردن به کار می رود و از لحاظ حقوقی عقد ودیعه، عقدی است که به موجب آن یک نفر مال خود را به دیگری میسپارد تا دیگری آن مال را مجانا نگه دارد. حتی نگهداری کفشها در کفشداریهای مساجد نیز مثالی برای ودیعه است. در علم حقوق کسی که مالی را به ودیعه میگذارد مودع و شخص مقابلی را که ودیعه میگیرد مستودع یا امین مینامند. برای تحقق عقد ودیعه لازم است که امین، پیشنهاد مودع را برای نگهداری مالش قبول کند حتی اگر این قبول بالفعل باشد. برای صحت عقد ودیعه، طرفین عقد باید اهلیت برای معامله داشته باشند. بنابراین اگر شخص محجور، مالی را به ودیعه بسپارد، این عقد صحیح نخواهد بود و امانت گیرنده، ضامن مال خواهد بود، تا اینکه آن را به ولی یا قیم محجور مسترد کند. عقد ودیعه را مودع و مستودع هر زمان که بخواهند میتوانند از بین ببرند. در اصطلاح حقوق به چنین عقدی عقد جایز می گویند. در این تحقیق به بیان ماهیت عقد ودیعه، ماهیت عقد ودیعه، ویژگی های عقد ودیعه و... پرداخته خواهد شد.

کلمات کلیدی:

ودیعه، قانون مدنی، عقد اذنی، مودع، مستودع

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/798719>

